

PARLEM DE CUINA

Parlem de llibres antics de cuina (i II)

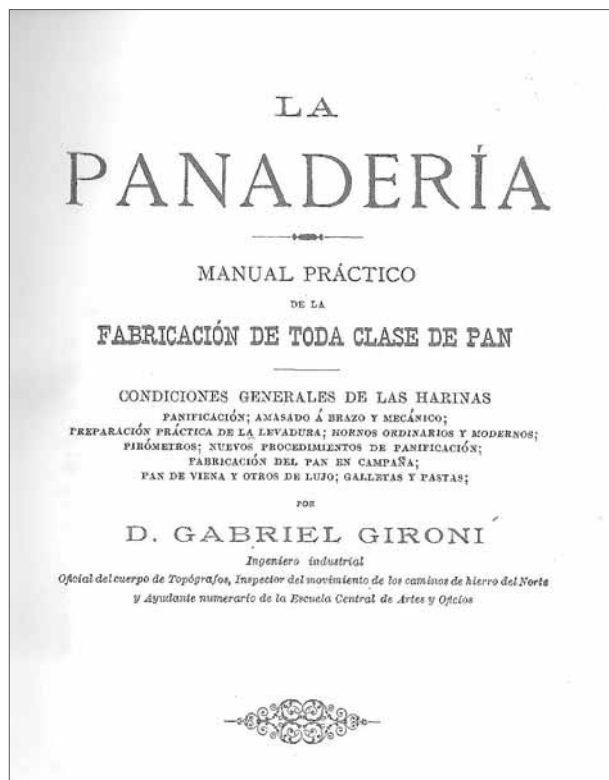
Ahir va ésser Sant Jordi, però ben segur que avui dissabte encara es respirarà l'aire d'aquesta data tan literària. I què millor que celebrar Sant Jordi que parlant de llibres.

Els dos llibres que us proposo avui comparteixen temàtica, però amb quasi 50 anys de diferència, factor que ens ajuda a veure com des de sempre existeix una evolució contínua en tot el que en *La panaderia, manual práctico de la fabricación de toda clase de pan* (1895) volta la gastronomia i la cuina, escrit per D. Gabriel Gironi. Aquest manual pràctic analitza els ingredients que formen part del procés de panificació, maquinària i tècniques d'elaboració. Criden l'atenció les imatges i dibuixos que acompanyen la publicació, ja que ens presenta unes màquines, clar exponent del començament de la industrialització que es vivia a l'època i que contrasten amb les màquines més modernes actuals, però que es regeixen pels mateixos principis bàsics. El llibre també dedica un capítol sencer a l'ús dels llevats, peça clau en el procés de panificació.

L'altre llibre que us presento avui es titula *El Panadero Práctico* escrit l'any 1941 per Emilio Rodríguez.

Aquest llibre, a diferència de l'anterior que es centrava en el pa quasi en exclusiva, ens mostra una perspectiva més àmplia del món de la panaderia, evidentment centrant-se en els diversos aspectes de la fabricació de pa, però ampliant el ventall d'elaboracions a altres elaboracions amb llevat: mitges llunes, pa dolç, galetes marineres, ensaimades o roscos de reis.

Dues propostes gastronòmiques interessants i útils tant pels professionals de la panaderia com per als que es volen iniciar en

l'art de fer pa.

Com sempre us deixo una recepta per a que gaudiu d'una bona cuina, dolça en aquests cas, a més agranat cap a casa. *“Ensamadas (página 150.151) - El Panadero Práctico (1941)”*
Ingredientes: 1 litro de agua, 1kg de masa madre, 1 kg de azúcar molido, 1 docena de huevos, 12 gramos de sal fina, la harina que admita. Esencia de limón, según clase, de 5 a 10 gotas.
Si se quiere para que se adelanten, se agregan unos gramos de levadura prensada. Se amasan de un día para otro, a saber: a las 6 de la mañana se comienza el amasado con todos los ingredientes revueltos, sacándose una masa gruesa y dándole bastante trabajo, se le hace tomar punto en la estufa, hasta 18 o 20 horas, en las que se procede a cortar bastones y las divisiones, untándolas con un poco de grasa de cerdo, para arrollarlas y estibarlas en latas. Se colocan en la estufa y se tapan con lonas mojadas para que no se sequen hasta el día siguiente a la hora que se quieran hornear, dándoles en ese instante una rociada de agua por encima. Al salir del horno se polvorean con azúcar impalpable por medio de un cernidor”

Ambdós llibres han estat reeditats el 2009 per l'editorial Maxtor, editorial especialitzada en la realització de facsímils. Podeu adquirir-lo a la web de la mateixa editorial. També es poden veure els llibres online a través de Google Books.

Bona setmana i ens veiem d'aquí a set dies.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

La cara oculta del feixisme

“El jutge Baltasar Garzón acusat pels fills de la dictadura”. Els mateixos que atemptaren contra el règim instituit per les urnes en un cop d'estat sagnant donant suport a Franco, ara acusen a jutges demòcrates. Falange Española y de las JONS i el sindicat “manos limpias(?)”, també s'hi apunta. O sigui, el món a l'inrevés.

Les declaracions de na “bon pedal”, perquè sinó és amb un “bon pedal” no s'entén que la secretaria general del Pius Pius les faci, acusant que un acte de suport al jutge Garzón sigui una acció anti democràtica, quan realment es troba dins la llibertat d'expressió que qualsevol ciutadà pot exercir en un estat de dret, o això els fa nosa?

Li faré memòria d'accions anti democràtiques a aquesta bona senyora. No sé si recordarà que el seu cap pare fundador d'AP i després la reconversió en PP, Fraga Iribarne formà part dels governs franquistes, que tenien un caire democràtic que no és de dir. Transcriu i tradueix la informació que surt a Wikipedia: “Sota el seu mandat al Ministeri el 1976, va encunyar la frase “El carrer és meu”, després de l'intent de l'oposició de manifestar el Primer de maig, al qual es va negar. En aquesta època també es produeixen incidents amb les forces de seguretat de l'Estat: els Fets de Vitòria (1976), on la Policia Armada va matar a 5 obrers i va ferir més de 100 persones, o la “Operació Reconquesta” o successos de Montejurra, amb dos morts i diversos ferits. Aquests esdeveniments van debilitar la seva imatge de reformista i home de centre. En relació amb els successos de Vitòria, de 3 de març de 1976, el Parlament Basc, el juny de 2008 va aprovar resolució reprovatòria de l'actuació del polític gallec en relació amb aquests. Continuaren actuant els esquadrans de la mort al sud de França formats per elements d'extrema dreta recolzats per Policia i Guàrdia Civil. Les denúncies de tortures acreditades en els informes d'Amnistia Internacional van augmentar”. No vos semblen prou democràtiques les seves actuacions? Democràtic, també, fou l'aparició de Rajoy a la televisió, el 13 març de 2004 anunciant-se com a candidat a les eleccions de president, el mateix dia de reflexió, quan hi havia manifestacions pacífiques

davant les seus del seu partit. En aquelles manifestacions va enviar a casa als manifestants. Ningú va denunciar, que jo sàpiga, a la junta electoral que s'havia passat pels dallonses el dia de reflexió, el fet “democràtic” és clar. Si recerqués, en trobaria un bon grapat d'accions on la voluntat ciutadana ha estat degudament “considerada”, com quan Aznar es va passar per l'entrefolre les manifestacions de milions de ciutadans on es demanava que no s'entràs a la guerra d'Iraq,

baix la consigna “No en el meu nom”. Guerra il·legal i il·legítima on es passaren pels dallonses les resolucions del Consell de Seguretat de Nacions Unides: Bush, Blair i el susdit, amb una acció armada que violava el Dret Internacional Públic, ja que la resolució 1441 no autoritzava l'ús de la força armada. A “bon pedal”, perdó, vull dir De Gospedal, com a molts altres elements del Pius Pius sembla que els atemoreix veure com els ciutadans exerceixen els seus drets, com és la llibertat d'expressió. La llei d'amnistia de 1977, on capítols i articles de la mateixa foren aprovats o “consuats” amb moltes diverses pressions pel mig, ja que no feia més de dos anys del retorn a un govern democràtic, després de quaranta anys de dictadura. En aquells moments l'extrema dreta controlava molts llocs dels aparells de poder i no se l'havia d'encabronar.

Feis memòria i recordeu que després de cinc anys de “democràcia”, es tornaren a sentir els renous de sables amb l'intent de cop d'estat de Tejero (1981) i els altres militars sedicionistes.

Qualsevol abús de poder des d'una situació de “privilegi” és una actitud anti democràtica, com el tema que està rebolcant a personatges “il·lustres” de l'església catòlica que empararen i encobriren casos de pederàstia i pedofília dins les seves tropes. O intentar com ha fet el Cardenal Bertone, Secretari d'Estat de Vaticà, vincular pedofília amb l'homosexualitat. No té vergonya. El tema de la pedofília no es pot explicar per un tipus d'orientació sexual, sinó que aquests personatges que la cometeren, des d'un lloc de poder i de confiança, són uns tarats mentals i delinqüents comuns als que se'ls hi ha d'aplicar tot el rigor de la justícia, i jo hi afegiria una teràpia psiquiàtrica.

No fa estona vaig escriure que degut als canvis energètics que la terra està experimentant, tot es troba remogut i les vibracions que estan arribant són de més alta freqüència i les més baixes: brutícia, manipulació, corrupció, no hi tenen cabuda i per aquest motiu surten a la llum pública.

Mai se m'hagués acudit pensar que arribaria a veure una carta de Benet XVI, quan era Prefecte del tribunal per a la Justícia i la Fe, no actués en contra d'un sacerdot amb delictes provats de pederàstia, per no afectar la imatge de l'església catòlica.

On va esser la compassió cristiana cap a les víctimes dels abusos sexuals? Hi va haver complicitat en l'ocultament i no denúncia a les autoritats judicials d'un delictes?

Acab, amb el que vaig escoltar en unes telenotícies, on es deia que es podria demanar una ordre de detenció contra el Papa Benet XVI, quan viatgi al Regne Unit.

Hom no deixa de flipar en colorins.

Josep Bonnín

